

ת"פ 23346/03/14 - מדינת ישראל נגד ולרי פרחומנקו, יבגני אקמילוב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 23346-03-14 מדינת ישראל נ' פרחומנקו(עציר)

ואח'

בפני כב' השופטת מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ולרי פרחומנקו (עציר)

2. יבגני אקמילוב (עציר)

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד יניב בן הרוש

ב"כ הנאשם 1 עו"ד גיל גבאי

ב"כ הנאשם 2 עו"ד יוסי פריינטה

הנאשמים הובאו על ידי שב"ס

גזר דין

1. הנאשמים, צעירים ילידי 1994-1995, הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, המייחס להם את העבירות הבאות:

נאשם 1 הורשע בעבירות של שוד, עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); גניבה (שלוש עבירות), עבירה לפי סעיף 384 לחוק; קבלת נכס שהושג בעוון, עבירה לפי סעיף 412 יחד עם סעיף 384 לחוק; קשירת קשר לפשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; ניסיון התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא (שתי עבירות), עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק יחד עם סעיף 25 וסעיף 29 לחוק; התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; גניבה בצוותא חדא (שלוש עבירות), עבירה לפי סעיף 384 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; היזק בזדון בצוותא חדא (שתי עבירות), עבירה לפי סעיף 452 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; קשירת קשר לעוון, עבירה לפי סעיף 499(א)(2) לחוק.

נאשם 2 הורשע בעבירות של שוד (חמש עבירות), עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק; קשירת קשר לפשע (שלוש עבירות), עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; היזק בזדון בצוותא חדא (שלוש עבירות), עבירה לפי סעיף 452 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; קבלת נכס שהושג בעוון, עבירה לפי סעיף 412 יחד עם סעיף 384 לחוק; ניסיון התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק יחד עם סעיף 25 וסעיף 29 לחוק;

התפרצות למקום מגורים בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; גניבה בצוותא חדא (שלוש עבירות), עבירה לפי סעיף 384 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; קשירת קשר לעוון, עבירה לפי סעיף 499(א)(2) לחוק; תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 לחוק והיזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

2. ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמים יודו, יורשעו ומפאת גילם הצעיר, יישלחו לקבלת תסקיר לעניין העונש.

בעניינו של נאשם 1, לא הייתה הסכמה לעניין העונש והצדדים ביקשו לטעון באופן חופשי.

בעניינו של נאשם 2, הגיעו הצדדים להסכמה עונשית, לפיה ייגזרו על נאשם זה 4 שנות מאסר פחות יום, מאסר מותנה על פי שיקול דעתו של בית המשפט, קנס ופיצוי למתלוננים מאישום 11.

עובדות כתב האישום המתוקן

3. בין הנאשמים היכרות מוקדמת. במשך מספר חודשים, במספר רב של הזדמנויות בין השנים 2013-2014, פעלו הנאשמים בחבורה, יחד עם שני קטינים, מ.א יליד 1996 ו.ש. יליד 1998, בערים לוד ותל אביב וביצעו עבירות שוד, גניבה והתפרצות. עיקר פעילותם העבריינית של הנאשמים הופנתה כלפי קטינים בעלי מכשירי טלפון ניידים. הרכוש שנשדד ונגנב, נמכר על ידי הנאשמים ללקוחות מזדמנים ולחנויות, כאשר הכסף שקיבלו שימש בעיקר לרכישת "נייס גאי" אותו נהגו לעשן.

א. אישום ראשון (שני הנאשמים)

במהלך נובמבר 2013, במועד שאינו ידוע למאשימה, שהו הנאשמים בגן מאיר בתל אביב. באותה עת, שהתה במקום אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, שהחזיקה ברשותה טלפון נייד מסוג איפון 5. הנאשמים התקרבו לאישה ונאשם 2 חטף את הטלפון הנייד מידי האישה. מיד לאחר מכן, ברחו הנאשמים מהמקום כשהם נושאים עמם את הטלפון הנייד.

ב. אישום שני (נאשם 2)

במהלך חודש ספטמבר 2013, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, שהו נאשם 2 ו.ש. ברח' חללי אגוז, בסמוך לפארק גני אביב בלוד. אותה עת, חלפה במקום אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, ונשאה עמה תיק ובו, בין היתר, כסף ומכשיר טלפון נייד. בהמשך לאמור לעיל, התקרבו השניים אל האישה, י.ש חטף ממנה את התיק והשניים ברחו בריצה מהמקום, כשהם נושאים עמם את התיק ותכולתו.

ג. אישום שלישי (נאשם 2)

במהלך ספטמבר 2013, או בסמוך לכך, שהו נאשם 2, מ.א.ו.ש. ברח' אהרון לובלין בלוד, סמוך לבית הספר היסודי "גני אביב". אותה עת, יצאו תלמידים מבית הספר והשלושה קשרו קשר לשדוד בחבורה מאחד הילדים טלפון נייד. בהמשך לקשר ולשם קידומו, עמד י.ש. בסמוך ליציאה מבית הספר, כאשר נאשם 2 ומ.א.ו.ש. עומדים בסמוך.

אותה עת, חלף במקום תלמיד שזהותו אינה ידועה למאשימה ושוחח בטלפון נייד מסוג גלקסי 2. י.ש. הבחין בתלמיד, התקרב אליו, חטף מידו את הטלפון הנייד וברח מהמקום, כשהנאשם ומ.א.ו.ש. בעקבותיו. בהמשך, שבר נאשם 2 את כרטיס הזיכרון של הטלפון הנייד, על מנת שלא ניתן יהיה להתחקות אחר מקום הימצאם. לאחר מכן מכר אחד מהשלושה את הטלפון הנייד והשלושה השתמשו בכסף שקיבלו לשם רכישת סם "נייס גאי".

ד. אישום רביעי (נאשם 2)

במהלך חודש יולי 2013 או במועד סמוך, שהו הנאשם, מ.א.ו.ש. ברח' חללי אגוז בלוד, או בסמוך. אותה עת עברה במקום אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה ונשאה עמה תיק צד ובו, בין היתר, טלפון נייד וכסף מזומן בסכום שאינו ידוע במדויק למאשימה. משהבחינו השלושה באישה, קשרו קשר לשדוד ממנה את התיק בחבורה. בהתאם לקשר ולשם קידומו, הלכו השלושה בעקבות האישה ובשלב מסוים החלו לרוץ לכיוונה. כשהתקרב אליה, תפס נאשם 2 את התיק והחל למשוך אותו ממנה. כתוצאה מכך, נפלה האישה על המדרכה ונאשם 2 חטף ממנה את התיק. מיד לאחר מכן, ברחו השלושה מהמקום בריצה, כשהם נושאים את התיק ותכולתו.

בהמשך, מכר נאשם 2 את הטלפון הנייד לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה והשלושה השתמשו בכסף שקיבלו תמורתו לשם רכישת "נייס גאי".

ה. אישום חמישי (נאשם 2)

במהלך חודש יולי 2013, במועד שאינו ידוע למאשימה, שהו נאשמים 1 ו-2 בשכונת גני יער בלוד. אותה עת, היה במקום קטין כבן 14 שזהותו אינה ידועה למאשימה, והחזיק ברשותו מכשיר טלפון נייד. משהבחין נאשם 2 בקטין, ניגש אליו וחטף ממנו את מכשיר הטלפון הנייד. בתגובה, החל הקטין לבכות ואמר לנאשם 2 כי מדובר בטלפון הנייד של אמו. נאשם 2 נמלט בריצה מהמקום כשהוא נושא עמו את מכשיר הטלפון הנייד. בהמשך, מכר נאשם 2 את מכשיר הטלפון הנייד תמורת 300 ₪.

ו. אישום שישי (נאשם 2)

במהלך חודש ספטמבר 2013, או במועד סמוך, שהה נאשם 2, יחד עם מ.א.ו.ש. בסמוך לפארק גני אביב בלוד. אותה עת, שהה במקום ילד שזהותו אינה ידועה למאשימה והחזיק ברשותו טלפון נייד מסוג איפון 4. בהמשך לאמור לעיל, התקרבו השלושה אל הקטין, י.ש. פנה אליו ודרש ממנו כי ימסור לידיהם את מכשיר הטלפון

הנייד. מיד לאחר מכן הוציא י.ש. את הטלפון הנייד מכיסו של הקטין. בתגובה, תפס הקטין את י.ש בידיו בשלב זה, נעמד נאשם 2 בין י.ש לבין הקטין ודחף את הקטין. במקביל משך מ.א את י.ש, במטרה לשחרר אותו מאחיזת הקטין. בהמשך, הצליחו השלושה לשחרר את י.ש מאחיזת הקטין וברחו מהמקום כשמכשיר הטלפון הנייד של הקטין בידיהם.

ז. אישום שביעי (נאשם 1)

בין נאשם 1 לה.ב, קטין יליד 1998, קיימת היכרות מוקדמת. בתקופה הרלבנטית לאישום זה, החזיק ה.ב. במכשיר טלפון נייד מסוג גלקסי 1.

במהלך חודש יוני 2013, או בסמוך לכך, שהו הנאשם 1 וה.ב, יחד עם אחר בשם אלן על גג המרכז המסחרי ברח' ארבע העונות בלוד. נאשם 1 דרש מה.ב. ואלן את מכשירי הטלפון הניידים שלהם והשניים מסרו אותם. נאשם 1 הכניס את המכשירים לכיסו ואמר לה.ב. ואלן כי יוציא טלפון אחד מהכיס שיושב לבעליו ואת המכשיר השני לא ישיב. נאשם 1 הוציא מהכיס את מכשיר הטלפון הנייד של אלן והשיב לו אותו. ה.ב. ביקש כי מכשיר הטלפון הנייד יושב אליו, אולם נאשם 1 לא החזירו ועזב את המקום כשהוא נושא עמו את המכשיר. בהמשך, מכר נאשם 1 את מכשיר הטלפון הנייד של ה.ב. לאדם אחר, תמורת 100 ₪.

ח. אישום שמיני (נאשמים 1 ו-2)

במהלך חודש יוני 2013, או במועד סמוך, בשעות הצהריים, שהה י.ש בבית ספר "זבולון המר" בעיר לוד. באותה עת, שהה במקום קטין נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה והחזיק ברשותו מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג. בשלב מסוים הבחין י.ש שהקטין הלך לשתות והשאיר את הטלפון הנייד ללא השגחה. הוא נטל את המכשיר ועזב את המקום.

בהמשך, נסעו הנאשמים יחד עם י.ש לעיר לוד, כשהם נושאים עמם את הטלפון הנייד. בהגיעם ללוד, מכר י.ש. את הטלפון הנייד לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה. השלושה התחלקו ביניהם בתמורה שהתקבלה עבור המכשיר.

ט. אישום תשיעי (נאשמים 1 ו-2)

במהלך חודש אוקטובר 2013, או בסמוך לכך, קשרו הנאשמים וי.ש קשר לפרוץ בצוותא חדא לדירות בעיד לוד, ולגנוב רכוש מתוכן. בסמוך לאחר מכן, בהתאם לקשר ולשם קידומו, נפגשו השלושה ברחוב אהרון לובלין בלוד. י.ש טיפס לגג בניין סמוך למקום, במטרה לבחון אפשרות לפרוץ לאחת הדירות בבניין, אך מאחר ודלת הגג הייתה נעולה, החליטו השלושה לפרוץ לדירה אחרת. בהמשך, פנו השלושה לנסות מזלם בדירה נוספת סמוכה למקום. השלושה הגיעו לדירה, נקשו על דלת הכניסה ומשגילו כי באותה עת שהתה בדירה קטינה, החליטו השלושה לפרוץ לדירה אחרת.

בסמוך לאחר מכן, החליטו השלושה לפרוץ לדירה ברח' הסחלב 4 בלוד. לצורך כך, ניגש י.ש לחלון הדירה,

פירק את תריס החלון והשלושה נכנסו לדירה. הם הסתובבו בדירה במטרה לאתר רכוש ולגונבו. לבסוף, מצא י.ש מכשיר רדיו והשלושה עזבו את הדירה כשהם נושאים את מכשיר הרדיו עמם.

י. אישום עשירי (נאשמים 1 ו-2)

במהלך חודש יוני 2013, או בסמוך לכך, בשעות הצהריים, שהו הנאשמים יחד עם י.ש. בפארק גני אביב בלוד ושיחקו כדורגל. באותה עת, שהו במקום אם ובתה, שזהותן אינה ידועה למאשימה, כאשר הטלפון הנייד של האם מונח על ספסל סמוך. לאחר השלושה הבחינו במכשיר, קשרו קשר לגניבתו. בהתאם לקשר ולשם קידומו, ועל מנת להתקרב אל הספסל מבלי לעורר חשד, בעט י.ש בכדור לכיוון הספסל. מיד לאחר מכן התקרב נאשם 1 לכיוון הכדור, נטל את הטלפון הנייד מהספסל והחביאו באזור חלציו. מיד לאחר מכן עזבו השלושה את המקום כשברשותם מכשיר הטלפון הנייד. בהמשך, שרף אחד הנאשמים את כרטיס הזיכרון של הטלפון הנייד, על מנת שלא ניתן יהיה להתחקות אחר מקום הימצאם של השלושה.

יא. אישום אחד עשר (נאשמים 1 ו-2)

בתקופה הרלבנטית לאישום עבדו יעקב כהן ואביו, מאיר כהן בחנות ירקות בבעלותם ברחוב תלמים 14 בלוד. אותה עת היה יעקב בעליו של מכשיר טלפון נייד מסוג אייפון 4.

ביום 17.11.13 בעת שיעקב ומאיר שהו בחנות, הגיעו למקום הנאשמים. משהבחינו נאשם 1 בטלפון הנייד, שהיה מונח על הדלפק בחנות, נטל אותו לידי והנאשמים עזבו את המקום כשהם נושאים עמם את הטלפון הנייד. מספר דקות לאחר מכן מכר נאשם 1 את מכשיר הטלפון תמורת 600 ₪.

מספר שעות מאוחר יותר הגיע נאשם 2 למקום עבודתו הסמוך לחנות הירקות. יעקב ומאיר פגשו אותו ויעקב אמר לו שידוע לו שהנאשמים גנבו את הטלפון הנייד. בתגובה, החל נאשם 2 להשתולל במקום תוך שהוא צועק שאינו קשור לגניבה והשליך על מאיר פרי, שפגע בבטנו.

בהמשך לאמור לעיל, ביום 19.11.13, הגיע נאשם 2 לחנות פעם נוספת ויעקב אמר לו כי התלונן נגד הנאשמים במשטרה בגין גניבת הטלפון. בתגובה, נטל נאשם 2 פירות שהיו בחנות, השליכם על הרצפה ועזב את המקום.

יב. אישום שנים עשר (נאשמים 1 ו-2)

במהלך חודש נובמבר 2013, או בסמוך לכך, שהו הנאשמים בחוף ירושלים בתל אביב. הם הבחינו בתיק גב שהיה מונח במקום, נטלו אותו ועזבו את המקום.

יג. אישום שלושה עשר (נאשם 1)

בין הנאשמים לבין א.ק, קטין, קיימת היכרות מוקדמת. בתקופה הרלבנטית לאישור זה, החזיק א.ק מכשיר טלפון נייד מסוג גלקסי 2. במהלך חודש יולי 2013, או בסמוך לכך, שהו הנאשמים עם א.ק, יחד עם נערים נוספים בבית ספר "זבולון המר" בלוד. בהמשך, ביקשו הנאשמים מא.ק את הטלפון הנייד שלו, על מנת לשמוע מוסיקה וא.ק מסר להם אותו.

לאחר מכן, החביא נאשם 1 את מכשיר הטלפון הנייד.

בהמשך עזבו הנאשמים את המקום מבלי להחזיר את הטלפון הנייד לא.ק. נאשם 1 מכר את המכשיר לאדם אחר תמורת 200 ₪.

תסקירי שירות המבחן

4. נאשם 1, בן 20, רווק. יליד רוסיה שעלה לארץ עם משפחתו כשהיה בן 3. טרם מעצרו היה חסר כתובת מדורים ומסגרת והשתמש בחומרים ממכרים פסיכו-אקטיביים מגיל 17, בנסיבות חברתיות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ורכש מקצוע במכונאות רכב, התגייס לצבא, שירת כשנה ושוחרר מחוסר התאמה לאחר שריצה מספר עונשי מאסר בכלא צבאי בגין עריקות.

הוריו גרושים מזה כשנתיים. הקשר עם האב נותק. בסמוך לאחר הגירושין התגורר לסירוגין עם האב או האם, אולם לאור תגובות אכזבה והתנגדות לניהול אורח חיו התמכרותי והשולי, לרבות חוסר יכולת להכיר בקשייו וצרכיו ולסייע בהתארגנותו, הוא עזב את הבית והיה חסר כתובת מגורים.

עיון בגיליון הרישום הפלילי מגלה כי בעברו שתי הרשעות בגין היעדרות משירות צבאי.

בנוסף, תלויים ועומדים נגדו שני תיקים, הראשון בגין איומים ותקיפה סתם, בו הוגש כתב אישום בחודש אוגוסט 2014 והשני תקיפה לבצע פשע על ידי שניים ויותר, בו הוגש כתב אישום בחודש מרץ 2014. זהו מעצרו הראשון.

מחקירת המעצר עולה כי שירות המבחן התרשם מרמת סיכון בינונית במצבו למעורבות בהתנהלות אלימה ולסיכון לביצוע עבירות רכוש, בעיקר נוכח התמכרותו לחומרים פסיכו-אקטיביים. בהיעדר חלופת מעצר, נותר הנאשם במעצר עד תום ההליכים.

ביחס לשימוש בסמים, תיאר הנאשם את הצורך לצרוך אלכוהול וסמים מסוג חשיש וסמי פיצוציות על רקע חשיפתו לחברה שולית בגיל 17 ובהמשך התמכרותו והתדרדרות בתפקודו שהובילו להסתבכותו בפלילים במטרה לממן את רכישת הסמים.

הנאשם סיפר כי השתלב מספר פעמים במסגרת פרטית לגמילה מסמים, במהלך שירותו הצבאי, אך התקשה

לשמור על יציבות וניקיון עקב היעדר מערכות תמיכה.

בהתייחסו לעבירות מושא כתב האישום, הנאשם הסביר ביצועו על רקע התמכרותו לסמי פיצוציות והצורך לממנם. בנוסף, קשר מעורבותו הפלילית להיעדר מסגרת והיותו חסר דיור אותה תקופה. הוא שלל דפוסי אלימות בהתנהגותו הבעייתית. קצינת המבחן ציינה כי בעיתו זה, הנאשם מביע מודעות גבוהה יותר לקשר בין דפוסי התמכרותו לביצוע העבירות ומביע רצון לגמילה מסמים. עם זאת, לא פנה לטיפול במסגרת המעצר והסביר זאת על רקע העובדה כי שותפו לעבירות, משולב באגף טיפולי. לדבריו, נקי מסמים מאז מעצרו ובכוונתו להשתלב בטיפול במידה ויישפט למאסר. גם הצוות הטיפולי בבית המעצר התרשם כי הנאשם מביע מוטיבציה לטיפול גמילה ושיקום לאחר שיישפט.

לגבי הסיכון לעבריינות, קצינת המבחן ציינה כי מדובר בבחור צעיר שבשנים האחרונות חלה התדרדרות משמעותית בתפקודו. ניסיונות המשפחה להציב גבולות ולתמוך בו בשילוב בטיפול לא צלחו. גם טיפולי גמילה לא צלחו כל זאת על רקע גילו הצעיר והיעדר מערכות תמיכה חזקות בגין לא צלח שמירה על מסגרת. יחד עם זאת, המעצר מהווה גורם מדרבן לשינוי דפוסי התמכרות והוא מביע מוטיבציה לתהליך שיקום. התנהגותו בעת ביצוע העבירות התאפיינה בקושי לוויסות דחפים ונטייה לסיפוק מידי של צרכיו.

בבחינת הסיכון במצבו, קצינת המבחן ציינה כי התנהלותו בשנים האחרונות מאופיינת בחוסר יציבות וקושי בקבלת סמכות. הנאשם בעל מידה מסוימת של נוקשות מחשבתית ומתן לגיטימציה לאלימות, לצורך מימון התמכרותו, כפי שבאה לידי ביטוי בקשייו לראות את הפגיעה שנגרמה על ידו. רק לאחרונה, החל להביע נכונות להשתלב בטיפול. הוא נעדר הרשעות בתחום האלימות ושירות המבחן לא התרשם כי הייתה כוונה ממשיית לפגיעה בעבירות המיוחסות לו. כל אלה הביאו את קצינת המבחן להעריך הסיכון להישנות עבירות אלימות נוספות כסיכון בינוני וכי במידה וינקוט באלימות בעתיד, חומרתה תהא בינונית.

בצד זאת, בבחינת השיקולים לשיקום, ציינה קצינת המבחן כי לפני שהחל לצרוך סמים, הצליח הנאשם להימנע ממעורבות בפלילים ואף השלים 12 שנות לימוד ורכש מקצוע.

לאור השהייה ממושכת במעצר, הוא מצליח להתבונן בדפוסיו הבעייתיים והצורך בטיפול ומודע לקשיים שמנעו ממנו בעבר לשמור על ניקיון ואורח חיים תקין.

בסופו של דבר, המליצה קצינת המבחן להטיל עונש מוחשי שייתן ביטוי לחומרת העבירות ויפחית הסיכון להישנותן. במידה ויישפט לעונש מאסר בפועל, ההמלצה היא כי ישולב במסגרת טיפולית לשינוי דפוסי האלימות וההתמכרות לחומרים פסיכו-אקטיביים.

5. נאשם 2, בן 18 שנים, רווק. יליד לטביה. עלה ארצה בשנת 2002 בהיותו בן 6 עם אמו ואחיותיו. טרם מעצרו התגורר בבית אמו בלוד ועבד בחנות ירקות.

סיים 10 שנות לימוד בבית ספר מקצועי שם למד מכונאות רכב. לאחר שנשר מהלימודים החל לעבוד בחנות ירקות על מנת לסייע לאמו לפרנס את המשפחה. עבר בין מספר מקומות עבודה, וציין קושי בהתמדה.

הנאשם תיאר קשיי הסתגלות עם עלייתו לארץ וניכר כי מדובר ברקע משפחתי מורכב, ללא דמות אב ודמות הורית בכלל שתציב לו גבולות, ותהווה גורם תמיכה משמעותי.

הנאשם 2 נעדר עבר פלילי.

הנאשם סיפר כי החל להשתמש בסמים ואלכוהול בגיל 15 על בסיס מזדמן ובאופן חברתי, התמכרות שהלכה והעמיקה. תפקודו התדרדר, התקשה להתמיד במסגרות תעסוקה ולמעשה היה חסר מעש שעות רבות ביום, החל לנהל אורח חיים שולי והסתבך בעבירות רכוש. תיאר כי טרם מעצרו השימוש בסמים היה אינטנסיבי יותר ועל בסיס יומיומי.

התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם טשטש מסביבתו את הבעייתיות במצבו.

קצינת המבחן ציינה כי במסגרת חקירת המעצר, ההערכה הייתה שהוא מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לאליונות וניכר כי הוא מכור לסמים והתנהגותו מאופיינת באימפולסיביות. הייתה הערכה לרמת מסוכנות גבוהה להמשך התנהגות פורצת גבולות ואלימה ללא מעורבות טיפולית. נוכח זאת לא הייתה המלצה לחלופת מעצר.

הנאשם הסביר ביצוע העבירות על רקע התמכרותו לסמים וסיפוק צרכים מידיים לצורך מימון הסם, תוך שהוא מתקשה לראות את הנזק שנגרם והפגיעה ברכושם של הקורבנות. יחד עם זאת, ציינה קצינת המבחן כי הנאשם הצליח להתייחס לנפגעי העבירות והביע תחושת בושה ואשמה בגין הפגיעה באחרים. הוא סיפר לקצינת המבחן כי הוא נקי מסמים, אינו תופס עצמו כמכור, מסוגל להתרחק משימוש בסמים בכוחות עצמו ואינו זקוק לטיפול. העובדת הסוציאלית בבית המעצר מסרה שהנאשם מדווח על ניקיון מסמים, אינו משולב בטיפול ואינו מוסר בדיקות שתן לבדיקה.

בבחינת גורמי סיכון להישנות התנהגות עבריינית, קבעה קצינת המבחן כי נלקחו בחשבון מאפייני אישיות לא בשלים, כוחות ויכולות מצומצמים עקב היעדר גורמי תמיכה בחייו. הנאשם חסר יציבות, נעדר גבולות פנימיים, מתקשה בשמירה על כללי מסגרת ואימפולסיבי. כן נלקחו בחשבון העובדה שהוא מעורב בחברה שולית, ובעל הסתבכויות חוזרות עם החוק. הוא מכור לסמים ומתקשה לבחון באופן מעמיק וביקורתי התנהגויותיו ודפוסי חשיבתו ואינו נותן דעתו להשלכות העבירות והנזק שנגרם בגין.

כגורמי שיקום נלקחו בחשבון נכונות ראשונית לשינוי הדרך ורצון לסגל אורח חיים יצרני הכולל עבודה ללא

מעורבות בעבריות. לדבריו, הוא שומר על ניקיון מסמים.

בשקלול כל הנתונים העריכה קצינת המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינו בינוני והחומרה הצפויה במידה וישוב לנקוט באלימות היא גבוהה.

קצינת המבחן ציינה כי בשלב זה, יתקשה הנאשם להפיק תועלת מקשר טיפולי עם שירות המבחן ולכן נוכח חומרת העבירות, התנהגותו האלימה והסיכון ממנו, יש צורך בענישה קונקרטית ומוחשית ולכן המליצה קצינת המבחן לכבד את הסדר הטיעון.

ראיות לעונש

6. במסגרת הראיות לעונש הוגש גיליון הרישום הפלילי של נאשם 1 ממנו עולה כי לחובתו של נאשם 1 שתי הרשעות קודמות מביה"ד צבאי מחוזי - מטכ"ל בשתי עבירות של היעדר מן השרות שלא ברשות. הוא ריצה בגין אחת העבירות עונש מאסר בפועל של 28 יום.

טיעוני ב"כ הצדדים

7. ב"כ המאשימה התייחסה להסדר העונשי בעניינו של נאשם 2 וציינה כי מדובר ב - 48 חודשי מאסר פחות יום, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון באישום 11, שהוא הקורבן היחיד שאותר.

היא ציינה כי חלקו של נאשם 1 בכתב אישום הוא ב-8 אישומים וחלקו של נאשם 2 בכתב האישום הוא ב-11 אישומים.

בהתייחסה לנאשם 2, ציינה ב"כ המאשימה את הנימוקים לגיבוש ענישה מוסכמת בעניינו. היא ציינה, בין השאר, את העובדה כי מדובר בנאשם יליד 1995, ללא עבר פלילי, כשנלקח בחשבון שתסקיר שירות המבחן יהיה שלילי בהמלצתו. עמדת המאשימה נסמכה על קשיים ראייתיים שעיקרם בעובדה שלא אותרו מתלוננים וכתב האישום מבוסס למעשה על הודעות הנאשמים או הקטינים בחבורה, כשהמתלוננים היחידים הם באישומים 7, 11 ו- 13. עוד ציינה כי נשקלו ההודאה, החיסכון בזמן שיפוטי והעובדה שמתחם הענישה הוא גבוה ונאשם 2, בזכות הנתונים שהוזכרו, לא דורג ברף הגבוה.

לנאשם 2 מיוחסות 6 עבירות שוד בעוד לנאשם 1 מיוחסת רק עבירת שוד אחת. יחד עם זאת, ציינה כי מלאכת הענישה מחייבת התייחסות למכלול נסיבות, הסדרתיות החוזרת במעשים והעובדה שנעשו בחבורה אחת, לאורך זמן, לצורך מימון רכישת סמי פיצוציה ו"תידלוק" ההתמכרות, באמצעות פגיעה באוכלוסייה שנבחרה בקפידה ונוצלה בשיטתיות, תוך מכירת החפצים.

בעניינו של נאשם 1 יש לשקול לחומרה את העובדה שאותרו שלושה מתלוננים שהגיעו למשטרה, בניגוד לנאשם

2 שם אותר רק מתלונן אחד. באישומים המשותפים לשני הנאשמים, נאשם 1 היה הדומיננטי. באישום העשירי, נאשם 1 הוא שגנב את מכשיר הטלפון הנייד. באישום השלושה עשר, נאשם 1 החביא בפועל את מכשיר הטלפון.

באשר למתחם הענישה בעניינו של נאשם 1, ציינה ב"כ המאשימה כי המדינה סבורה שעונשו לא צריך להיות שונה בהרבה מזה של נאשם 2, כאשר מתחם הענישה בגין העבירות המיוחסות לו הוא בין 30 ל - 60 חודשי מאסר, ובהתאמה והלימה למעשים שבוצעו, יש להשית עליו עונש מאסר של 36 חודשים.

ב"כ המאשימה התייחסה להבדל בין כמות העבירות המיוחסות לכל נאשם בכתב האישום.

עוד נטען בהקשר למתחמי ענישה, כי התביעה אינה מבקשת מבית המשפט לאמץ מתחם נפרד לגבי כל עבירה.

בקביעת מתחם הענישה של נאשם 2 נשקלו העובדה שבעברו שתי הרשעות מבית דין צבאי בעבירות עריקות.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן וציינה כי מדובר בתסקיר שלילי והפנתה למסקנת שירות המבחן כי הנאשם חסר יכולת להגיע לשיקום וההמלצה היא לעונש מאסר מוחשי.

כן עתרה להשית על נאשם 1 קנס ופיצוי לשלושת המתלוננים.

רק נפגע העבירה מאישום 11 אותר וההסדר שנעשה מקובל עליו.

ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסקי הדין הבאים:

א. בע"פ 588/13, **פלוני נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 27.8.2013 (פורסם בנבו), דחה בית המשפט העליון ערעור על חומרת העונש שנגזר על המערער, שהורשע על פי הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות ובעבירת ניסיון שוד ונגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לכל אחת מהמתלוננות. כב' השופט שהם התייחס למעשי שוד של טלפונים סלולריים וכינה זאת "מכת מדינה" ועמד על הצורך להגן על קורבנות חסרי הגנה באמצעות רמת ענישה ומגמת החמרה וסבר שבית משפט קמא, איזן בעניינו של הקטין בין כלל שיקולי הענישה ואיבחן בין הקטין לשותפו הבגיר.

ב. בע"פ 6378/11, **מוחמד בסול נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 31.7.2012, פורסם בנבו, לא התערב בית המשפט העליון בעונש המאסר שהוטל על המערער בגין עבירות שוד והפרעה לשוטר במילוי תפקידו וגזר עליו 27 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. כב'

המשנה לנשיא השו' נאור, ציינה כי בית משפט קמא קבע שהיות ועבירות רכוש הן עבירות נפוצות, על בית המשפט ליתן להן מענה בדמות ענישה מרתיעה והולמת. בית המשפט העליון לא ראה הצדקה להתערב בעונש, על אף שאינו מן הקלים. היא הוסיפה כי בית המשפט רשאי להביא בחשבון את העובדה שהעבירה שיוחסה למערער הפכה למכת מדינה.

8. ב"כ נאשם 1 התייחס למתחם הענישה עליו הצביעה ב"כ המאשימה וטען שענישה קרובה לענישה עליה הוסכם בעניינו של נאשם 2, חוטאת לעובדות כתב האישום ולנסיבות האירוע. הוא ציין כי לנאשם 1 מיוחסת עבירות שוד אחת בלבד, שאינה ברף העליון של העבירה. הנאשם עצמו חשף אותה במסגרת חקירתו במשטרה, מיוזמתו, וסיפר שלא הוא היה המבצע בפועל.

הוא אבחן בין הנאשמים וציין כי לנאשם 2 מיוחסות 6 עבירות שוד וציין כי לאורך כל כתב האישום רואים מי היה הדומיננטי ומי נגרר לעבירות.

בהתייחסו למתחמי הענישה, ציין הסניגור כי באישום הראשון מדובר בעבירת שוד שאינה ברף הגבוה וכאשר מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שלקח אחריות וחלקו באירוע הספציפי הוא נוכחותו במקום, הוא נמצא ברף התחתון של המתחם על גבול 6 חודשי מאסר. מרבית העבירות הנוספות הן בסמכות בית משפט שלום, ומבלי להקל בהן ראש, לא התקיימה בהן אלימות, מדובר בין היתר בעבירות גניבה שהעונש עליהן נע ממאסר על תנאי ועד למספר חודשים של מאסר המרוצה עבודות שירות. בהתייחס לעבירת ההתפרצות, הפנה לפסיקה.

בהתייחסו לנסיבות לקולא ציין הסניגור כי מדובר בנאשם צעיר, כבן 20, נעדר עבר פלילי, בתקופה שקדמה למעצרו התגורר ברחוב, הוא הפנה לאמירות בתסקיר לגבי הרקע שלו, לקיחת האחריות, העובדה שהוא מביע מודעות גבוהה יותר, בשלב זה, לקשר בין ההתמכרות לביצוע העבירות, ביקש להתחשב בסיכויי השיקום של צעיר, שסיים 12 שנות לימוד והוא בעל מקצוע, של מי ששהה זמן רב במעצר ומודע היום להשלכות ולקשיים ועתר לענישה שלא תעלה על 18 חודשי מאסר בפועל.

לצורך חיזוק טענותיו, הציג ב"כ נאשם 1 פסיקה, שלטענתו רלבנטית לנאשם 1:

א. בע"פ 122/14, 206/14, **דניס שוורצפל ואלכסיי קובלסקי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 7.7.2014, פורסם בנבו, הקל בית המשפט העליון (מפי כב' השופט מלצר) בעונשים שהוטלו על המערערים בבית משפט קמא בגין עבירות של ניסיון התפרצות והחזקת נשק מן הטעם שיש הצדקה להקלה בעונש של מי ששיתף פעולה בחקירתו והודה. כב' השופט מלצר ציין שיש ליתן גמול לשיתוף פעולה, גמול משמעותי כדי שהבחירה בהודאה ושיתוף פעולה תהיה כדאית.

ב. ברע"פ 4291/13, **רפאל אדרי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 1.7.2013, פורסם בנבו, נדחתה רשות ערעור על פס"ד של בית משפט מחוזי שקיבל ערעורה של המדינה על קולת גזר דינו של בית משפט השלום שהשית על הנאשם, שהורשע בתשע עבירות של התפרצות וגניבה מדירות

מגורים או בתי תפילה והחזקת רכוש שהושג בפשע, 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והשית על המערער 12 חודשי מאסר בפועל. כב' השופט שהם דחה את בקשת רשות הערעור וקבע כי העונש שהטיל בית המשפט המחוזי בנסיבות העניין אינו חורג מרף הענישה הראוי, בעבירות דומות.

ג. ברע"פ 3675/06, **אוריאל עזרא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.8.2006, פורסם בנבו, נדון ערעורו של מי שהורשע ב-11 אישומים שונים בגין התפרצויות למבנה שאינו למגורים, התפרצויות לדירה, פריצה לרכב וגניבה מרכב, היזק בזדון, הסגת גבול והחזקת רכוש חשוד כגנוב ונדון בבית משפט השלום ל - 10 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה. בית המשפט העליון דחה את רשות הערעור.

9. ב"כ נאשם 2 עתר לכבד את ההסדר בעניינו של הנאשם. הוא ציין כי לאור תיקון כתב האישום לקולא, יש לכבד את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים.

הוא ציין את גילו הצעיר של נאשם 2, העובדה כי זה לו מעצר ראשון, והגם שכתב האישום אינו מן הקלים, הנאשם בחר כבר במשטרה להודות במעשים המיוחסים לו וחסך זמן שיפוטי יקר.

לטענתו, נאשם 2 נגרר למעשים ולא היה היוזם או הרוח החיה מאחוריהם. הגם שמדובר בשש עבירות של שוד, אין מדובר לשיטתו, בעבירות מהרף הגבוה, אלא בחטיפת טלפונים ניידים, ללא אלימות, למעט אישום 4, ששם נפלה האישא על המדרכה כתוצאה מהחטיפה של התיק שנשאה.

בהתייחסו לבקשת הפיצוי באישום 11, טען כי מדובר בזריקת ענבים על המתלונן ועל הרצפה.

הסניגור הפנה לנסיבותיו האישיות של נאשם 2, עברו הפלילי הנקי, העובדה שעלה לארץ רק עם אמו שהתגרשה מאביו כשהיה בן שנתיים, אביו נפטר לפני כ - 8 שנים ולא היה ביניהם כל קשר. הפנה לחוות דעת שירות המבחן לגבי קשיי ההסתגלות שלו, העובדה שעזר בפרנסת המשפחה, התחבר לחברה שולית וצרף סמים קלים.

הנאשמים אמרו דבריהם .

נאשם 1 הביע צער על מעשיו. לקח אחריות מלאה עליהם. הוא הביע תקווה להשתלב בטיפול על מנת להשתנות.

נאשם 2 הביע אף הוא צער על המעשים המיוחסים לו. לקח אחריות עליהם. סיפר כי העונש המוסכם אינו קצר

והוא מקווה להשתנות ולא לשוב למאסר.

דין והכרעה

10. העבירות המיוחסות לנאשמים הינן עבירות חמורות אשר בוצעו לאורך זמן. בין יתר העבירות שמיוחסות לנאשמים, מיוחסות להן גם עבירות שוד של מכשירי טלפון ניידים. בתי המשפט בערכאות שונות קבעו כי מדובר ב"מכת מדינה". גם בית המשפט העליון אמר בעניין זה דעתו, לא אחת. נקבע כי עבירת השוד סומנת בחובה פן אלים ורכושי. העונש הקבוע לצידה של העבירה (20 שנות מאסר) מלמד על החומרה שבה ראה המחוקק את חומרתה של עבירה זו. על החומרה בעבירת השוד נקבע בע"פ 5901/10, **גולקו נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו):

"כבר נשפכו דיוארות רבים על חומרתה של עבירת השוד, המצדיקה ככלל עונש מאסר מאחורי סורג ובריח...ביטחונם האישי של עוברי אורח הוא יעוד מרכזי של בתי המשפט, ועליהם לעמוד בו, וליתן ידם להנחלת התחושה כי היורד לביטחונם, לכבודם ולרכושם של בני אנוש אחרים, דינו מאסר משמעותי."

11. ענישה מושפעת בכללותה משיקולי הרתעה, מניעה וגמול, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בעבירות שהן בבחינת "מכת מדינה". חובתו של בית המשפט, בכל מקרה לגופו, לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים, ויש לשקול, בין יתר השיקולים, את נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב. עוד מושפעת הענישה מהנסיבות האישיות של מבצע העבירות, גילו, עברו הפלילי, שיקולי שיקום ועוד. (ראה לעניין זה ע"פ 4890/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(1), 594).

12. בבואו של בית המשפט לגזור עונשו של נאשם, ילקח בחשבון עיקרון מנחה והוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם המסוים העומד לדין, לבין סוג העונש שיוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

13. תיקון מס' 113 מתווה בסעיף 40ב' לחוק את העיקרון המנחה כיום בבואו של בית המשפט לגזור דינו של נאשם, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו במסגרת גזר דין. יחס זה מבטא, את עיקרון הגמול. סעיף 40 ג' לחוק קובע כי, יש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון מנחה זה, בין היתר ילקחו בחשבון הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המנויות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

14. היות וכתב האישום אוחד ב- 13 אישומים, חלקם משותפים לשני הנאשמים וחלקם לכל אחד בנפרד, כך שלנאשם 1 מיוחסים 8 אישומים ולנאשם 2 מיוחסים 11 אישומים, יש לבדוק האם העבירות בהן הורשע כל אחד מהנאשמים מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (יפים לעניין זה הדברים בע"פ 8641/12, **מוחמד סעד נ' מ"י**, פורסם בנבו, ניתן ביום 5.8.13).
15. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע עבירת השוד על ידי הנאשמים הינו שלומו וביטחונו של הקורבן, זאת בצד הפגיעה ברכושו. שעה שמדובר בעבירות גניבה, נפגע הערך החברתי של זכותו של אדם לשמירה על רכושו ועל בטחונו, שעה שהוא נמצא ברחוב, בביתו או בכל שטח ציבורי אחר. תופעת הפגיעה בקטינים או נשים על מנת לשדוד מכשירי טלפון ניידים הפכה לתופעה נפוצה שפגיעתה קשה בעיקר כשמדובר באוכלוסייה חלשה יותר, תופעה המחייבת ענישה מחמירה שתבטיח עקירת דפוס התנהגות זה, הפוגע בביטחון האישי של הציבור.
16. במקרה דנן יש לציין, במסגרת בחינת נסיבות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין כי, אמנם לא נגרם נזק פיזי של ממש למתלוננים ולקורבנות שלא אותרו. עוד אציין כי לכל אחד מהקרבנות נגרם נזק רכוש, כתוצאה מגניבת מכשיר הטלפון הנייד שלו, אשר לא הושב לו, וכך גם אבד כל המידע שנאגר במכשיר.
- לחומרה יש לראות את הסיבה שהניעה את הנאשמים וחבריהם לקשירת הקשר לבצע את המעשים המיוחסים להם - בצע כסף לצורך מימון רכישת סמי פיצוציה. הנאשמים וחבריהם תכננו כל אירוע, גם אם מדובר בתכנון רגעי ובסמוך לקרות האירוע, תוך שהם מתעלמים מהעובדה שמדובר ברכושו של אחר ומבלי שהם לוקחים בחשבון תוצאות מעשיהם.
17. עיון בפסיקה לצורך בחינת מדיניות הענישה הנהוגה, שעה שמדובר בעבירות שוד וגניבה של מכשירי טלפון סלולרי, בתחבולה, ומבלי שהופעלה אלימות פיזית של ממש (למעט באישום אחד) מגלה כי מתחם הענישה נע בין 6 חודשי מאסר לבין שתי שנות מאסר.
- מתחם הענישה בעבירות התפרצות לדירה נע בין 6 חודשי מאסר שירותו בעבודות שירות ועד 24 חודשים.
- בעבירות גניבה, קיים מתחם רחב יותר. בענייננו, אמנם הורשעו הנאשמים אף בעבירות של גניבה, אולם אני סבורה כי נסיבות ביצוע העבירה הן בעלות חומרה יתרה מעבירת גניבה רגילה.
18. סבורני כי מתחם הענישה למכלול העבירות המיוחסות לנאשמים נע בין 30 ל - 60 חודשי מאסר.

לאור כמות האישומים המיוחסת לכל אחד מהנאשמים, וסוג האישומים, אני סבורה כי בעניינו של נאשם 2 מדובר בהסדר טיעון ראוי לעונש מאסר של 48 חודשים פחות יום.

אני מסכימה עם טענת ב"כ המאשימה שלא מדובר בחישוב מתמטי, אלא שיש להסתכל במקרה זה על העבירות כמכלול, על נסיבות ביצוען והסיבות לכך, ואני סבורה שלאור גילו של הנאשם, עברו הנקי, הנסיבות המתוארות בתסקיר שירות המבחן, התמכרותו לסמי פיצוציה והנסיגות שהוא טוען שנעשים על ידו להישאר "נקי" בתקופת מעצרו, ההודאה והחיסכון בזמן שיפוטי, העונש המוסכם מצוי במתחם הענישה. לכך אוסיף קנס ופיצוי למתלונן.

19. אין עניינו של נאשם 1 זהה לעניינו של נאשם 2, בבחינת כמות העבירות המיוחסות לו, וסוגן במכלול העבירות. לאור תסקיר שירות המבחן שלא בא בהמלצה כלשהי מעבר לעונש מאסר מוחשי, אני סבורה כי יש להעמיד עונשו ברף התחתון של המתחם. בעניינו, אין להתעלם מן העובדה, שבמקרה דנן, הנאשם והאחרים לא השתמשו בנשק (קר או חם) במהלך האירוע. יש בכך להחליש את פוטנציאל הנזק הטמון במעשה שביצעו וכן העובדה שלמעשה, לא נגרמו למי מהקורבנות נזקי גוף. כן עומדת לזכות הנאשם העובדה, שעל פי כתב האישום, לא תמיד היה יוזם האירוע או הדומיננטי בו. כעולה מתסקיר שירות המבחן, בהתייחסו לסיבה שהביאה אותו לבצע את העבירה (סעיף 40ט(א)(5)), ההודאה בהתמכרות לסמי פיצוציה. עוד אשקול גילו הצעיר של הנאשם (הנמצא בקבוצת ה"בגירים הצעירים") בעת ביצוע העבירה, שעה שבית המשפט העליון לוקח בחשבון בעת גזירת דינו של נאשם בקבוצת גיל זו גם את אפשרויות השיקום העתידיות והדברים האמורים בתסקיר שירות המבחן. כן אשקול לקולא הודאתו של הנאשם 1, שחשף במסגרת חקירתו במסגרת אירועים נוספים שלא היו ידועים, לקיחת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי.

יחד עם זאת מדובר במספר רב של עבירות שבוצעו על ידי הנאשם בצוותא חדא עם האחרים ואף לכך משקל בעת גזירת דינו של הנאשם.

20. לאור כל האמור לעיל, הנני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1:

1. 30 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו 16.2.2014.
2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
3. פיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד מן המתלוננים באישומים 7, 11 ו- 13.

נאשם 2:

1. 48 חודשי מאסר פחות יום מיום מעצרו 17.2.2014.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.
3. פיצוי בסך 1,000 ₪ לכל אחד מהמתלוננים באישום 11.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י' טבת תשע"ה, 01 ינואר 2015, במעמד הצדדים.